

[Nordqvist.]

lyst har ikke alene benyttet, men også udnyttet loven. Når der skal revideres, skal det derfor heller ikke være med et tilbageblik på fortidens såkaldte finansskandaler, som næppe nogen lov havde kunnet forhindre. Den menneskelige fantasi er som bekendt i så henseende uden ende. Ændringerne skal ske, fordi der i det praktiske liv er behov for det, og ikke som led i en ideologisk, politisk kamp.

Den nytænkning, der kommer udefra, mener jeg derfor heller ikke skal sluges råt, men vurderes på baggrund af de vilkår, der er vore. Jeg er overbevist om, at erhvervslivet og ikke mindst industrien stiller sig overordentlig positivt og åbent over for en samfundsudvikling, der kræver åbenhed og medarbejderindflydelse, men man er måske lidt mere forsigtig med ikke at forcere en udvikling, der er i gang, og ønsker måske ikke at få påtvunget visse rammer, der kan være svære at få udfyldt, og som måske også i visse situationer kan medvirke til at save den gren over, vi selv sidder på.

Forarbejderne til lovforslaget har været formidable. Vi har haft en aktielovskommission, et lovudkast i 1966 og endnu et udvalg. Det er ingen hemmelighed, at de medvirkende ikke altid har været enige, og det er vel heller ingen hemmelighed, at ministeren på enkelte punkter kun er enig med sig selv. Men ud fra deisen, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad, tror jeg, ministeren i udvalget i hvert fald vil prøve at forlige de åbenbare modsætninger, ikke mindst i erkendelse af, at det erhvervsliv, der skal leve med loven, trods alt taler med en vis erfaring.

Det har været drøftet, om tidspunktet nu var det rigtige for en gennemgribende revision. Ministerens ene udredningsmand, professor Gomard, er gået ind for, at man i denne omgang kun gennemførte en ændring af regnskabsreglerne, og dette standpunkt, der i øvrigt deles af panelets flertal, støttes jo af den kendsgerning, at EF-direktiverne om harmonisering af selskabsretten kun er i støbeskeen. Vedtager vi lovforslaget nu, medfører det altså, at ca. 25.000 selskaber med korte mellemrum skal ændre vedtægter eller omdannes til anpartsselskaber, en ikke ubetydelig arbejdsbyrde både for erhvervslivet og det offentlige, og jeg vil derfor gerne i

udvalget drøfte, om vi kan finde en anden procedure uden naturligvis at tabe målet af sigte. Ministeren ved jo såvel som vi andre, at stædighed ikke altid er en dyd.

I den forbindelse vil jeg gerne pege på et par problemer, som jeg mener er overvejelse værd. For det første dette, at det moderne samfund måske mere har behov for en kombineret skatte- og selskabslovgivning. Jeg tør ikke afvise, at den uendeligt tungt kørende skatteadministration kunne forenkles ad denne vej, ikke mindst hvis enmandsselskabet blev gennemført konsekvent.

Dernæst skulle vi gerne nå et resultat, der ikke medfører, at der bliver masseflugt fra aktieselskabsformen. Forslaget om anpartsselskaber, der jo ikke har nogen beløbsmæssig overgrænse, kunne i så henseende virke inspirerende, men der er også de såkaldte kommanditselskaber, der hverken hører hjemme her eller dér.

Jeg skal ikke fordybe mig i de mange nydannelser i forslaget, blot fremhæve, at det væsentlige centrerer sig i for det første medarbejderindflydelse, for det andet minoritetsbeskyttelse og endelig åbenhed. Her har lovforslaget i mine øjne sin styrke, men jeg håber ikke, ministeren tager det fortrydeligt op, når jeg hævder, at hans formulering på de nævnte punkter fortjener en seriøs debat i udvalget. Der skal imidlertid ikke herske tvivl om, at vi i det radikale venstre er særdeles positive over for de tre nævnte grundelementer, som vi mener i høj grad vil medvirke til både her og hisset at styrke tilliden til dansk erhvervsliv.

Ved udarbejdelsen af reglerne om medarbejdere i bestyrelsen har ministeren favnet vidt og demonstreret sit prisværdige demokratiske sindelag. For ham er alle lige, der stilles ikke andre krav end ansættelse og formentlig myndighed. Men den barske hverdag består som bekendt af andet end partitro socialdemokrater, og ministeren ved vel, at der findes modsætningsforhold mellem grupper af ansatte, arbejdere og funktionærer, over- og underordnede, for blot at nævne nogle.

Men skal ministerens formulering tages som udtryk for en vågnende forståelse for, at alle ansatte i realiteten bør have samme ansættelsesvilkår, så er jeg i hvert fald med på vognen. Inderst inde, og når jeg ikke er realist, kan jeg godt lide ministerens formu-